

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců JUDr.Jitky Hroudové a Mgr.Marka Bedřicha v právní věci žalobkyně: **M. M. K.**, bytem B.E. 4339 3 G, B. A., zastoupena JUDr.Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, Praha 8 proti žalovanému: **Magistrát hl.m.Prahy** se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, pracoviště Jungmannova 35/29, Praha 1 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.11.2011 čj: S-MHMP 591770/2011

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala zrušení rozhodnutí Magistrátu hl.m.Prahy, odboru živnostenského a občanskoprávního ze dne 28.11.2011 čj: S-MHMP 591770/2011, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno usnesení odboru matrik Úřadu městské části Praha 1 ze dne 30.3.2011 čj: UMCP1 035391/2011 o zrušení osvědčení o státním občanství České republiky. Žalobkyně v podané žalobě namítala, že ke zrušení osvědčení došlo proto, že na území České socialistické republiky neměla trvalý pobyt ani žalobkyně ani její matka M. M.. Správní orgán opomněl, že trvalý pobyt na území České republiky před odchodem do ciziny měl otec žalobkyně R.

K. Žalovaný nesprávně vyložil ustanovení § 2 odst. 2 věta druhá zákona č. 39/1969 Sb., když vycházel z toho, že zákonodárce tam, kde hovoří o rodičích, míní oba rodiče, tedy otce i matku. Pokud by tomu tak bylo, zákon by to výslovně uvedl stejně tak, jak bylo uvedeno v zákoně č. 149/1949 Sb. Při výkladu ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 39/1969 Sb. je nutno vycházet ze zákona č. 165/1968 Sb. o zásadách nabývání a pozbývání státního občanství, podle § 3 odst. 1 tohoto zákona nabyl státní občanství České socialistické republiky nad rámec československého státního občanství ke dni 1.1.1969 také otec žalobkyně. Poukázala na ustanovení § 6 odst. 3 zákona č. 165/1968 Sb., podle tohoto ustanovení dítě, jehož jeden z rodičů je cizincem, nabývá narozením státního občanství té republiky, jímž občanem je druhý z rodičů. Uvedené ustanovení bylo poté převzato do ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 39/1969 Sb. Výklad žalovaného znamená, že každý potomek R. K., který se narodil po 1.1.1969 by získal občanství České socialistické republiky bez ohledu na občanství či trvalý pobyt matky, zatímco děti R. K. narozené v cizině před 1.1.1969 by občanství České socialistické republiky nezískaly. Takovýto výklad je nerovný a diskriminující k jedné skupině potencionálních občanů determinované podle věku, resp. data narození před 1.1.1969. Dále uvedla, že děti narozené matce splňující podmínky ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 39/1969 Sb., které by měly otce neznámého, by splnily podmínky nabytí státního občanství České socialistické republiky, i když by podmínky věty druhé tohoto ustanovení splňovala pouze matka. Rovněž takový výklad by byl nerovný a diskriminující vůči potomkům narozeným v cizině, u kterých by byli známi oba rodiče, přičemž jeden z nich by podmínky uvedené v § 2 odst. 2 věta druhá zákona č. 39/1969 Sb. nesplňoval. Závěr správního orgánu je nesprávný, proto navrhuje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, včetně prvostupňového usnesení zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popsal dosavadní průběh správního řízení a k námitkám žalobkyně uvedl, že aplikovaná právní norma je formulována jednoznačným způsobem, neposkytuje prostor pro konkurenční výklad, který žalobkyně předestřela. Z ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 39/1969 Sb. vyplývá, že zákonodárce formuloval pro nabytí republikového státního občanství *expressis verbis* alternativní podmínku trvalého pobytu rodičů, nikoliv trvalého pobytu rodiče nebo jednoho z rodičů československého státního občana narozeného v cizině. Pokud by měla být splněna podmínka trvalého pobytu pouze u jednoho z rodičů, jistě by takový úmysl zákonodárce vtělil do obsahu právní normy, jak to učinil v § 8 odst. 2 až odst. 4 téhož zákona. Pojem „rodiče“ je pojem určitý, za rodiče dítěte se považuje matka a otec dítěte. Ani v předcházejících ani v následujících zákonech zákonodárce nepoužil pojem „rodiče“ v případech, kdy postačovalo splnění podmínek u jednoho z rodičů. Argumentace spočívající ve výkladu § 2 odst. 2 za pomoci § 8 odst. 4 zákona č. 39/1969 Sb. není zcela srozumitelná, když dotčená ustanovení upravují zcela odlišnou materii a liší se ve vymezení adresátů, obsahu, formulaci a i dopadech na státoobčanské postavení osob, na které se vztahovalo. Ustanovení § 2 odst. 2 uvedeného zákona upravovalo určení republikového státního občanství k 1.1.1969 a dopadá na československé státní občany narozené před tímto datem v zahraničí. Pokud u těchto osob nebyly splněny podmínky pro nabytí republikového státního občanství, nedošlo v jejich státoobčanském statusu k žádné změně, podržely si československé státní občanství, které nabyly před 1.1.1969. Nabytí republikového státního občanství bylo ponecháno na jejich volbě po celou dobu existence československé federace. V ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 39/1969 Sb. se jedná o nabytí státního občanství narozením dítěte narozeného po 1.1.1969. Toto dítě narozením nemohlo nabýt československé státní občanství, pokud by současně nenabylo státní občanství jedné z republik tvořících federaci. Státoobčanské postavení tohoto dítěte bylo závislé na tom, zda alespoň jeden z jeho rodičů byl v okamžiku narození

dítě státním občanem jedné z republik tvořících federaci. Vzhledem k prioritě republikových státních občanství již československé státní občanství od 1.1.1969 z rodičů na dítě samostatně nepřecházelo. Ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 39/1969 Sb. nahradilo dosavadní ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 194/1949 Sb. Je zřejmé, že právní úprava ve věcech státního občanství se v jednotlivých historických etapách měnila a vyvíjela. Nelze srovnávat podmínky nabývání státního občanství narozením s odlišně koncipovanými podmínkami pro určení republikového státního občanství v důsledku změny formy státu. Na žalobkyni dopadala ustanovení týkající se určení republikového státního občanství, protože v rozhodném okamžiku byla československou státní občankou, narozenou před 1.1.1969. To nelze považovat za diskriminaci podle věku a na žalobkyni vztáhnout ustanovení o nabývání státního občanství narozením. Dnes již neúčinnou právní normu lze jen stěží poměřovat dnešními standardy uplatňujícími se v oblasti státního občanství. Navrhl zamítnutí podané žaloby jako nedůvodné.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) rozhodl soud bez nařízení jednání, když účastníci řízení k výzvě soudu nevyjádřili s takovýmto postupem výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobkyni bylo vydáno osvědčení ze dne 16.12.2002 čj: O3412/02 o státním občanství České republiky.

Usnesením ze dne 30.3.2011 čj: UMCP1 035391/2011 bylo odborem matrik Úřadu městské části Praha 1 rozhodnuto tak, že se osvědčení o státním občanství České republiky vydané dne 16.12.2002 pod čj: 03412/02 zrušuje s účinky ode dne vydání osvědčení, tj. od 16.12.2002. V odůvodnění správní orgán uvedl, že v souvislosti se zahájením správního řízení pro nezletilé dítě D. S., narozeného dne 5.2.2011, zahájeného na základě žádosti syna žalobkyně a otce nezletilého dítěte, bylo zjištěno, že osvědčení o státním občanství bylo vydáno v rozporu se zákonem. Státní občanství žalobkyně bylo posuzováno za použití nesprávných právních norem, když žalobkyně nabyla narozením československé státní občanství, k 1.1.1969 se však nestala občankou České republiky, protože ani ona ani její matka, neměly na území České republiky trvalý pobyt. Současně správní orgán upozornil na možnost využít prohlášení o státním občanství České republiky podle § 6 zákona č. 40/1993 Sb.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně odvolání, ve kterém namítala s odkazem na ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 39/1969 Sb., že její otec splňuje podmínky věty druhé uvedeného právního ustanovení, protože se narodil na území České republiky a měl zde trvalý pobyt. Přesto, že odvolatelka neměla na území České republiky trvalý pobyt, získala kromě československého státního občanství i státní občanství České socialistické republiky. Závěr správního orgánu je v rozporu s právními předpisy. Dále namítla, že usnesení o zrušení osvědčení bylo vydáno věcně nepřislušným správním orgánem a poukázala na porušení ustanovení § 94 správního řádu.

O podaném odvolání rozhodl odbor živnostenský a občanskoprávní Magistrátu hl.m.Prahy žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28.11.2011 čj: S-MHMP 591770/2011 tak, že odvolání se zamítá a odvoláním napadené usnesení správního orgánu prvního stupně

se potvrzuje. V odůvodnění správní orgán uvedl, že při posuzování otázky, zda je fyzická osoba státním občanem České republiky, popř. zda byla do 31.12.1992 státním občanem České a Slovenské Federativní Republiky, se postupuje podle předpisů platných v době, kdy mělo dojít k nabytí nebo pozbytí státního občanství této osoby. Bylo konstatováno, že žalobkyně se narodila dne 1.4.1940 v Buenos Aires v Argentině, a to jako manželské dítě M. M. a R. K.. Otec žalobkyně byl v době narození žalobkyně československým státním občanem, žalobkyně tedy narozením nabyla československé státní občanství po otci, a to podle § 28 Všeobecného občanského zákoníku z roku 1811. Ke dni vzniku československé federace, tj. k 1.1.1969, nabyli českoslovenští státní občané vedle státního občanství federace (státní občanství Československé) také státní občanství jedné z republik, které tvořily federaci, tedy státní občanství České socialistické republiky nebo státní občanství Slovenské socialistické republiky. Podmínky pro nabytí republikových státních občanství upravoval zákon č. 39/1969 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 206/1968 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství Slovenské socialistické republiky, ve znění pozdějších předpisů. Uvedl, že podle § 2 odst. 2 zákona č. 39/1969 Sb. se československý státní občan, který se narodil v cizině, stal státním občanem České socialistické republiky, byl-li ke dni 1.1.1969 přihlášen k trvalému pobytu na jejím území. Pokud nebyl přihlášen k trvalému pobytu na území České socialistické republiky ani na území Slovenské socialistické republiky, stal se státním občanem republiky, měl-li on, popř. jeho rodiče, před odchodem do ciziny na jejím území poslední trvalý pobyt. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně nikdy neměla trvalý pobyt na území České republiky, trvalý pobyt na území České socialistické republiky neměla ani matka žalobkyně, která československé státní občanství nabyla uzavřením sňatku. Trvalý pobyt na území České socialistické republiky měl před odchodem do ciziny pouze otec žalobkyně R. K.. Podle uvedeného § 2 odst. 2 zákona č. 39/1969 Sb. je splněna podmínka pouze tehdy, jestliže trvalý pobyt měli oba rodiče. Pokud by postačoval k určení republikového státního občanství splnění podmínky pouze u jednoho z rodičů, byla by formulace ustanovení odlišná, což vyplývá i ze srovnání s dikcí ustanovení § 8 odst. 2 až odst. 4 téhož zákona. Dále žalovaný poukázal na to, že právní předpisy pro situace, kdy by nebylo možno u československých státních občanů narozených v cizině určit republikové státní občanství podle stanovených kritérií, umožňovala zvolit si státní občanství jedné z republik prohlášením. Tato možnost trvala až do zániku federace dne 31.12.1992, žalobkyně možnost volby nevyužila. Ke dni 1.1.1993 vznikly na území Československé federace dva samostatné státy, a to Česká republika a Slovenská republika. Otázku určení, kteří z československých státních občanství, se stali státními občany samostatné České republiky, řeší ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb. Odvolatelka byla sice k 31.12.1992 státní občankou České a Slovenské Federativní Republiky, nebyla však současně občankou České republiky, protože ke dni 1.1.1962 republikové státní občanství nenabyla ani ho pozdějším prohlášením nezvolila. Proto se ke dni 1.1.1993 nestala občankou České republiky. Byly dány tedy důvody pro odnětí vydaného osvědčení. K procesním námitkám žalovaný správní orgán uvedl, že postupoval podle § 156 odst. 2 správního řádu, které je speciálním ustanovením, jež má přednost před obecným ustanovením o lhůtách v přezkumném řízení, které se v těchto případech neuplatní. Osvědčení vydávaná podle § 20 zákona č. 40/1993 Sb., mají deklaratorní charakter, pokud bylo zjištěno, že toto osvědčení o státním občanství bylo vydáno osobě, která není státním občanem, nemůže tato osoba nabýt státní občanství a práv s tím souvisejících. V takovýchto případech je zrušení osvědčení jediným možným způsobem, když je zřejmé, že žalobkyni nebylo vydáno osvědčení, které by mělo konstitutivní charakter.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Soud považuje za vhodné předeslat, že je právem státu a jedním z projevů jeho suverenity určovat podmínky, za kterých se nabývá a pozbývá státní občanství. Shodný princip respektuje Evropská úmluva o státním občanství (č. 76/2004 Sb.m.s.), která v článku 3 odst. 1 předpokládá, že každý stát podle svého vlastního práva stanoví, kdo jsou jeho státní občané.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně po otci, který byl československým státním občanem, získala narozením československé státní občanství.

S vytvořením československé federace ke dni 1.1.1969 vzniklo vedle československého státního občanství státní občanství české a státní občanství slovenské. Ústavní zákon č. 143/1968 Sb. pak v článku 5 odst. 4 zakotvil, že zásady nabývání a pozbývání státního občanství republik stanoví zákon federálního shromáždění. Stalo se tak vydáním zákona č. 165/1968 Sb., o zásadách nabývání a pozbývání státního občanství, který je nutno považovat za základní dokument, který ponechal podrobnější úpravu státního občanství zákonům republik a sám se otázkami státního občanství republik zabýval jen v souvislosti s otázkou vytvoření společného federativního státu. Z ustanovení § 1 zákona č. 165/1968 Sb. vyplývá, že vychází z prvotnosti republikového státního občanství, když je stanoveno, že československým státním občanem je každý státní občan České socialistické republiky a státní občan Slovenské socialistické republiky s tím, že československým státním občanem se stává ten, kdo nabytí státního občanství republiky. Pozbytím státního občanství jedné z republik pozbyl občan i státní občanství československé, pokud se zároveň nestal občanem druhé z republik.

Zákon č. 165/1968 Sb. stanovil pravidla k nabytí státního občanství republik ke dni 1.1.1969. Československý státní občan se podle tohoto zákona stal 1.1.1969 státním občanem té republiky, na jejímž území se narodil. Pokud se narodil v cizině, stal se státním občanem té republiky, na jejímž území byl k 1.1.1969 přihlášen k trvalému pobytu. Nebyl-li k 1.1.1969 přihlášen k trvalému pobytu ani v jedné z republik, stal se státním občanem té republiky, kde měl poslední trvalý pobyt před odchodem do ciziny. Neměl-li nikdy trvalý pobyt ani v jedné z republik, stal se státním občanem té republiky, na jejímž území měli poslední trvalý pobyt jeho rodiče. Nebylo-li možno státní občanství podle těchto pravidel určit, mohl si československý státní občan zvolit státní občanství jedné z republik prohlášením (§ 3 zákona č. 165/1968 Sb.).

Na zákon č. 165/1968 Sb. pak navazovaly zákony vydané národními radami obou republik, a to zákon Slovenské národní rady č. 206/1968 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství Slovenské socialistické republiky a zákon České národní rady č. 39/1969 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České socialistické republiky. Tyto zákony respektovaly kritéria pro určení státního občanství republik, která byla stanovena zákonem č. 165/1968 Sb., Nabytí české státní občanství po 1.1.1969 pak bylo možné na základě zákona č. 39/1969 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České socialistické republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 39/1969 Sb.“)

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že žalovaný nesprávně vyložil ustanovení § 2 odst. 2 věty druhé zákona č. 39/1969 Sb. se závěrem, že je nutné, aby oba rodiče, tedy i otec i matka žalobkyně měli na území České socialistické republiky, přičemž tuto podmínku matka žalobkyně nesplňovala. Uvedenou námitku neshledal soud důvodnou.

Podle § 2 odst. 2 zákona č. 39/1969 Sb. československý státní občan, který se narodil v cizině, je státním občanem republiky, byl-li k 1.lednu 1969 přihlášen k trvalému pobytu na jejím území. Jestliže nebyl přihlášen k trvalému pobytu na území republiky ani na území Slovenské socialistické republiky, je státním občanem republiky tehdy, měl-li, popř. jeho rodiče, před odchodem do ciziny, na jejím území poslední trvalý pobyt. Ze znění věty druhé ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 39/1969 Sb. vyplývá, že pokud obsahuje ustanovení „... jeho rodiče, ...“, má na mysli oba rodiče, neboť používá množné číslo tohoto slova. Pokud by měla platit podmínka, že stačí, aby poslední trvalý pobyt před odchodem do ciziny, se vztahuje pouze na jednoho z rodičů, muselo by to být výslovně v tomto ustanovení uvedeno. Pak by bylo na místě, aby v případě, kdy by nebylo výslovně stanoveno, že má jít buď o matku, nebo otce, bylo použito jednotné číslo pojmu „rodiče“ a to v podobě „rodič“. Použití jednotného čísla tohoto pojmu je však nutno považovat za ryze teoretický způsob formulace, když je zřejmé, že zákonodárce v případě, kdy vycházel z toho, že postačí splnění podmínky jednoho z rodičů, používá přímo pojmy matka jeden, resp. druhý z rodičů (viz např. § 8 zákona č. 39/1969 Sb.). Pokud zákon hovoří o rodičích a používá tedy množné číslo tohoto pojmu, pak zcela jednoznačně má na mysli oba rodiče, tedy matku i otce dítěte.

Nedůvodnou byla shledána i argumentace ustanovením předcházejícího zákona č. 149/1949 Sb.. Je zřejmé, že uvedený zákon ve své terminologii používá na místo pojmu „rodiče“ pojmy „otec nebo matka“, to však neznamená, že by za rodiče (tedy rodiče v množném čísle) považoval buď otce nebo matku. Stanoví-li zákon z roku 1949 jiné podmínky pro nabývání státního občanství při použití jiné terminologie, neznamená to, že výklad jiného zákona, v daném případě zákona č. 39/1969 Sb., je výkladem nezákonným. Ostatně i že žalobcem zmíněného ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 194/1949 je zřejmé, že pro dítě, které se narodilo v cizině, a pouze jeden z rodičů byl státním občanem, platilo, že toto dítě nabývá státní občanství jen v případě, vysloví-li s tím souhlas krajský národní výbor na žádost toho z rodičů, který je občanem. Je tedy zřejmé, že podmínky pro nabývání státního občanství v těchto různých právních předpisech jsou zcela rozdílné a rozhodně je nelze srovnávat z pohledu formulace jednotlivých ustanovení, jak činí žalobkyně.

Žalobkyně dále namítala, že při výkladu ustanovení § 2 odst. 2 věty druhé zákona č. 39/1969 Sb. je nutno vycházet ze zákona č. 165/1998 Sb. s tím, že podle § 3 odst. 1 tohoto zákona nabytí státní občanství České socialistické republiky k 1.1.1969 tako otec žalobkyně pak Rudolf Král. K této námitce je nutno uvést, že otázka státního občanství otce žalobkyně Rudolfa Krále nebyla předmětem řízení v této věci. Z již zmíněného ustanovení § 3 zákona č. 165/1968 Sb. vyplývá, že uvedené ustanovení, které je obsaženo v samostatné části druhé tohoto zákona, řeší otázku nabytí státního občanství České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky k 1.lednu 1969. Jak již bylo výše uvedeno, podle § 3 odst. 2 tohoto zákona platilo, že československý státní občan, který se narodil v cizině, se stal státním občanem té republiky, na jejímž území byl k počátku účinnosti tohoto zákona přihlášen k trvalému pobytu. Nebyl-li přihlášen k trvalému pobytu v jedné z republik, řídilo se státní občanství podle jeho posledního pobytu, popř. podle posledního trvalého pobytu jeho rodičů v Československé socialistické republice. Je tedy zřejmé, že ustanovení § 3 odst. 2 zákona č. 165/1968 Sb. rovněž stanoví podmínku trvalého pobytu obou rodičů na území Československa.

Pokud žalobkyně poukazovala na ustanovení § 6 odst. 3 zákona č. 165/1968 Sb., které je obsaženo v části třetí tohoto zákona o nabývání a pozbývání státního občanství České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky je nutno konstatovat, že jde o ustanovení, které řeší otázku nabývání a pozbývání státního občanství republik u těch

děti, které se narodily po účinnosti tohoto zákona, tedy nemohly nabýt státní občanství podle části druhé zákona ke dni 1.1.1969. Vycházíme-li totiž ze znění ustanovení § 6 tohoto zákona je zřejmé, že řeší otázku nabývání republikového státního občanství narozením. Toto ustanovení se nemohlo vztahovat na žalobkyni již proto, že narozením nemohla získat republikové státní občanství již proto, že v době svého narození uvedený zákon neplatil a platit nemohl, v době narození žalobkyně neplatilo na území Československa federální uspořádání spočívající v tom, že federace byla tvořena dvěma republikami. Otázku nabytí republikového státního občanství u těch osob, které měly státní občanství československé, řešila část druhá zákona č. 165/1968 Sb., zejména pak ustanovení § 3 tohoto zákona. Jak již bylo uvedeno, z ustanovení § 3 odst. 2 vyplývá, že československý státní občan narozený v cizině je státním občanem té republiky, na jejímž území byl k počátku účinnosti tohoto zákona přihlášen k trvalému pobytu, popř. mohl získat státní občanství té republiky, kde bylo jeho místo posledního pobytu před odchodem do zahraničí, popř. podle posledního trvalého pobytu jeho obou rodičů.

Pokud žalobkyně v podané žalobě zmiňuje ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 39/1969 Sb. je nutno konstatovat, že ve vztahu k tomuto ustanovení platí to, co bylo uvedeno výše k ustanovení § 6 odst. 3 zákona č. 165/1968 Sb. Také toto ustanovení, které je obsaženo v samostatné druhé části zákona, upravuje otázku nabývání státního občanství republiky narozením. To znamená, že se vztahuje na děti, které se narodily za účinnosti tohoto zákona.

Pokud žalobkyně argumentovala tím, že v důsledku výkladu žalovaného by děti Rudolfa Krále narozené v cizině před 1.1.1969 by občanství České socialistické republiky nezískaly, zatímco děti R. K., které by se narodily v cizině po 1.1.1969, by tento typ občanství získaly, je nutno konstatovat, že ve vztahu ke státnímu občanství platí a vždy platila zásada, že rozhodující je právní úprava platná v době narození té fyzické osoby, ve vztahu k níž je státní občanství posuzováno. To znamená, že nelze vyloučit rozdílný právní režim subjektů, k jejichž narození došlo za platnosti a účinnosti rozdílných právních předpisů. Rozhodně nejde o nerovnost či diskriminaci k jedné skupině v důsledku věku, resp. data narození. O diskriminaci a nerovnost by šlo pouze v případě, pokud by určitá skupina, která splňuje shodné podmínky, byla posuzována rozdílně. O takovou situaci však v daném případě nejde, neboť otázka nabytí či existence státního občanství osob narozených před 1.1.1969 a osob narozených po 1.1.1969 jsou posuzovány shodně podle právních předpisů, které platily a byly účinné v době rozhodné skutečnosti (v době narození).

Pokud by soud přistoupil na argumentaci žalobkyně, znamenalo by to, že by diskriminaci musel spatřovat i v tom, že např. podle již zmíněného (a v žalobě uvedeného) ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 149/1949 Sb., musela být k nabytí státního občanství splněna podmínka souhlasu příslušného národního výboru, zatímco za platnosti následující právní úpravy tato podmínka již stanovena nebyla. Protože všechny subjekty, ve vztahu k nimž byla posuzována otázka existence či nabytí státního občanství podle zákona č. 149/1949 Sb., byly posuzovány shodně podle tohoto zákona a všechny osoby, ve vztahu k nimž byla posuzována otázka nabytí či existence státního občanství podle zákona č. 39/1969 Sb., byly rovněž posuzovány shodně (žalobkyně neuvádí žádný konkrétní případ, podle něhož by mohl být učiněn závěr o tom, že tomu tak nebyl), pak nelze hovořit o diskriminaci či nerovnosti.

Obdobně to platí i ve vztahu k námitkám, v nichž žalobkyně poukazuje na případy, kdy by děti narozené matce splňující podmínky podle § 2 odst. 2 věta druhá zákona č.

39/1969 měly otce neznámého. Je přitom nutno zdůraznit, že v rámci přezkoumání konkrétního rozhodnutí žalovaného správního orgánu nepřísluší soudu posuzovat otázky, které by teoreticky mohly nastat, když v případě žalobkyně o takovou situaci nejde.

Závěrem považuje soud za vhodné poukázat na to, že právní úprava republikového státního občanství, provedená jak zákony č. 165/1968 Sb. a č. 39/1969 Sb., které jako první upravovaly české státní občanství, tak právní úprava provedená zákonem č. 40/1993 Sb., platným v době vydání napadeného rozhodnutí, umožňovala získat státní občanství i těm československým státním občanům, kteří republikové státní občanství nezískali přímo ze zákona, a to na základě vlastního úkonu tohoto občana – prohlášením podle § 3 zákona č. 165/1968 Sb. či § 3 zákona č. 39/1969 Sb., prohlášením podle § 6 zákona č. 40/1993 Sb. (o tomto právu byla žalobkyně v usnesení ze dne 30.3.2011 čj: UMCP1 035391/2011 výslovně poučena). Bylo tedy výlučně na rozhodnutí žalobkyně, zda tohoto svého práva využije.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19.února 2015

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu